

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/2/2017
Identifikačné číslo spisu:	3714010234
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3714010234.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci obvineného Y. K. stíhaného pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 17. mája 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného Y. K. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/128/2014, z 3. novembra 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/48/2014, z 5. novembra 2014 bol obvinený Y. K. uznaný vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 3. septembra 2013 okolo 16.10 hod. v B., časť B., pred rodinným domom č. XX, po udelení blokovej pokuty za priestupok proti verejnému poriadku, ktorú odmietol podpísať, pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol policajtov hliadky Obvodného oddelenia PZ Považská Bystrica, ppráp. S. X. a ppráp. V. Z. tak, že po tom, ako neuposlúchol ich opakované výzvy na nastúpenie do služobného vozidla a snažil sa ujsť, ppráp. S. X. spoločne s ppráp. V. Z. sa ho nespútaneho, za použitia hmatov a chmatov snažili naložiť na zadné sedadlá pristaveného služobného motorového vozidla zn. Nissan, ev. č. B., čo sa im aj čiastočne podarilo, avšak keď už bol obv. K. v polohe ležmo na zadných sedadlách vozidla, dvakrát rýchlo za sebou nohou prudko kopol do oblasti hrudníka a brucha ppráp. X., ktorý v tom čase stál vo dverách vozidla, následne sa obv. K. z vozidla podarilo ujsť, pričom utekal smerom k svojmu domu č. XX, kam ho začal prenasledovať ppráp. V. Z. a v čase keď ho dobehol, obv. K. sa k nemu otočil a rukou zovretou v päst' ho jedenkrát prudko udrel do oblasti hrudníka, čím svojim konaním pošk. ppráp. S. X., bytom V. č. XXX a pošk. ppráp. V. Z., bytom K. č. XXX, spôsobil obom pomliaždenie hrudníka bez trvania práceneschopnosti, pričom uvedené zranenia poškodených neobmedzovali v obvyklom spôsobe života.

Za to bol obvinenému podľa § 323 ods. 1, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, uložený trest odňatia

slobody vo výmere 12 mesiacov, pričom výkon trestu bol menovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona uložená skúšobná doba 12 mesiacov.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal obvinený Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd uznesením, sp. zn. 2To/128/2014, z 3. novembra 2015, odvolanie obvineného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietol, že poškodení obvineného nepoučili podľa § 50 ods. 3 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej len zákon o PZ), čím konali v rozpore s týmto zákonom, a teda použili donucovacie prostriedky nezákonne. Domnieva sa, že služobný zákrok príslušníkov PZ nebol oprávnený, ale hrubo rozporný so zákonom, nepoživajúci právnu ochranu verejného činiteľa, pretože prekročili svoju právomoc a uskutočnili zákrok bez toho, aby boli naplnené znaky trestného činu. K priestupku, ktorého sa mal dopustiť ho do dnešného dňa nikto nevypočul, preto aj dôvody zadržania sú otáznive. Poukázal na skutočnosť, že nebola naplnená objektívna stránka trestného činu a to použitie násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Poukázal na svoj zlý zdravotný stav, na ktorý nebral ohľad prvostupňový ako ani odvolací súd. Napadol lekárske správy MUDr. V. W. z 3. septembra 2014, ktorých závery sú nepreskúmateľné, fakt, že na ošetrenie poškodení išli až po 4 hodinách od skutku a taktiež, že neexistuje fotodokumentácia, ktorá by predmetné zranenia zachytávala. Obvinený ďalej namietol, že nebolo preukázané naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, ktorá vyžaduje zavinenie a špecifickú pohnútku, ktorou je úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Namietol výpovede poškodených, ktoré sú neprirodzene totožné a z toho dôvodu boli nezákonné, súd na ne nemal prihliadať. Súdy sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadali s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania. Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach § 386 ods. 1 Tr. poriadku v neprospech obvineného a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/128/2014, z 3. novembra 2015 ako aj rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/48/2014, z 5. novembra 2014 vo všetkých výrokoch zrušil a prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, ktorá uviedla, že z výpovedí poškodených vyplýva, že obvineného poučili o možnosti použitia donucovacích prostriedkov. K námietke, že nebol obvinený vypočutý k priestupku prokurátorka uviedla, že trestné konanie a konanie o priestupkoch sú dva samostatné procesné postupy. Výsledok konania o priestupku obvineného nemá žiadny vplyv na konanie a rozhodnutie v jeho trestnej veci. K veku a zdravotnému stavu obvineného vysvetlila, že je vitálny a plne mobilný, schopný vykonávať fyzicky náročné práce na pozemku priľahlom k jeho rodinnému domu, čo je zrejmé aj z vykonaných výsluchov svedkov B. K. a V. O.. Spochybnenie lekárskeho správ MUDr. W. obvinený nepodporil žiadnym relevantným argumentom. To, že poškodení išli na ošetrenie až po 4 hodinách, bolo spôsobené potrebou vykonať nevyhnutné služobné úkony. Nedostatok špecifického úmyslu pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a s tým spojený nedostatok subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa nemožno brať do úvahy, pretože obvinený použil násilie proti poškodeným priamo počas služobného zákroku, pričom mu bola známa príslušnosť poškodených k PZ. K výpovediam poškodených zo 4. septembra 2014 uviedla, že Trestný poriadok umožňuje vypočuť po zákonnom poučení poškodených takýmto spôsobom, ak je to potrebné na doplnenie predchádzajúcej výpovede. Na záver uviedla, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. poriadku nie sú splnené, a preto navrhla dovolanie obvineného odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. poriadku.

Obvinený sa vyjadril k vyjadreniu prokurátora v podstate tak, že zopakoval dovolacie námietky, opätovne vykonal kritický rozbor a hodnotenie výpovedí vypočutých svedkov s tým, že o hodnovernosti ich tvrdení má výrazné pochybnosti, spochybnil zákonnosť služobného zákroku policajtov, poukázal na

nenaplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa, vyslovil pochybnosti o lekárskejších správach, skriticizoval vyjadrenie prokurátora k dovolaniu, ozrejmil zlé susedské vzťahy so O. a predložil doklady o jeho zdravotnom stave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Y. K. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Tr. poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. poriadku). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie

trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany a ochranou práv obvineného.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to spravidla znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Y. K. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený Y. K..

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerespektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Ďalej obvinený namietal, že súd nevypočul ošetrojúceho lekára MUDr. V. W., ktorého lekárske závery z 3. septembra 2013 sú nepreskúmateľné a neexistuje žiadna fotodokumentácia potvrdzujúca poranenia poškodených.

Vypočutie ošetrojúceho lekára by bolo potrebné vtedy, ak by bolo nevyhnutné preveriť výpoveď obvineného, poškodeného alebo svedka a ak zároveň iné dôkazy vykonané v trestnom konaní nepostačujú na objasnenie veci.

Z uvedeného vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a ani súd nie sú povinné vykonať výsluch svedka, ak iné dôkazy sú postačujúce na náležité objasnenie veci. Treba si uvedomiť, že rozsah a spôsob dokazovania je v prvom rade v rukách prokurátora, ktorý nesie zodpovednosť za obžalobu. V predmetnej veci nemožno prehliadnuť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy nepostačovali na objasnenie veci. Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi

názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

I napriek skutočnosti, že obvinený neuviedol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku, z obsahu námietok uvedených v dovolaní vyplýva, že tieto je potrebné zaradiť pod vyššie uvedený dovolací dôvod.

Na námietku dovolateľa, že poškodení príslušníci PZ ho nepoučili podľa § 50 ods. 3 zákona o PZ o možnosti použitia donucovacích prostriedkov nemožno prihliadať, nakoľko z výpovedí poškodených, ppráp. X. zo 4. septembra 2013 (č. l. 20), 27. februára 2014 (č. l. 24), ako aj na hlavnom pojednávaní 5. novembra 2014 (CD so záznamom z hlavného pojednávania), a ppráp. Z. zo 4. septembra 2013 (č. l. 29), 12. mája 2014 (č. l. 33), ako aj na hlavnom pojednávaní 5. novembra 2014 (CD so záznamom z hlavného pojednávania) je zrejmé, že obvinený bol poučený, resp. vyzvaný, aby upustil od konania - búchania po kapote služobného vozidla príslušníkov PZ a odtlačania sa od predmetného vozidla, a v prípade ak tak neurobí, môžu byť voči nemu použité donucovacie prostriedky. Na základe uvedeného je táto námietka dovolateľa irelevantná, nakoľko si príslušníci PZ vykonávajúci služobný zákrok svoju zákonnú povinnosť splnili.

K námietke, že príslušníci PZ nepoživali ochranu verejného činiteľa pri služobnom zákroku, pretože neboli naplnené znaky trestného činu útoku na verejného činiteľa, ako aj skutočnosť, že k danému priestupku nebol do dnešného vypočutý, hoci bol v čase zadržania na policajnej stanici, najvyšší súd uvádza, že konanie o priestupkoch a trestné konanie sú dve odlišné konania. Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený sa mal dopustiť priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ zák. 372/1990 Zb. (ďalej len zákon o priestupkoch). Za daný priestupok mu bola udelená pokuta nezaplatená na mieste vo výške 20 €, pričom odmietol túto zaplatiť. Na základe uvedeného boli príslušníci PZ oprávnení podľa § 17 ods. 1 zákona o PZ požadovať od obvineného vysvetlenie za účelom objasnenia priestupku. Nakoľko obvinený odmietol podať vysvetlenie, príslušníci PZ s použitím § 17 ods. 2 zákona o PZ boli oprávnení obvineného predviesť za účelom podania vysvetlenia na útvar PZ. Príslušníci PZ viackrát vyzvali obvineného K., aby nastúpil do ich služobného vozidla s tým, že bude predvedený za účelom podania vysvetlenia, pričom obvinený tieto výzvy ignoroval a začal klásť aktívny odpor, na základe čoho príslušníci PZ podľa § 9 zákona o PZ vykonali služobný zákrok, na ktorý boli oprávnení, a teda poživali status (a ochranu) verejného činiteľa. Nakoľko obvinený kládol aktívny odpor a použil pri vykonávaní služobného zákroku násilie voči zasahujúcim príslušníkom PZ, dopustil sa prečinu útoku na verejného činiteľa. Po použití donucovacích prostriedkov bol zadržaný podľa § 85 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe zadržania bolo začaté trestné stíhanie, ku ktorému bol obvinený vypočutý na útvar PZ. Fakt, že do dnešného dňa nebol vypočutý k priestupku s trestným stíhaním nesúvisí, pretože orgán prejednávajúci priestupok nie je totožný ako orgán činný v trestnom konaní. Je potrebné podotknúť, že rozhodnutie o priestupku nemá žiadny vplyv na rozhodnutie v tejto trestnej veci, preto ani táto námietka nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku.

K námietke obvineného na postup vyšetrovateľa spočívajúci v doplnení výpovedí poškodených 4. septembra 2013, dovolací súd súhlasí s vyjadrením prokurátora Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, ktorý uviedol, že oba výsluchy boli vykonané zákonným spôsobom v súlade s § 131 a nasl. Tr. poriadku za účelom doplnenia ich výsluchu z 3. septembra 2013 ku skutočnostiam, ktoré boli potrebné na doplnenie vyšetrovania. Obsahová totožnosť ich výpovedí je daná ich spoločnou účasťou pri trestnom čine, čomu zodpovedá aj zhodný opis skutkového deja.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď

je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

S ohľadom na uvedené nezistil najvyšší súd naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať, je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku.

Po analýze dovolania obvineného Y. K. dovolací súd ustálil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerujú proti odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu tak, že odvolací súd sa nezoberal jeho vlastným hodnotením dôkazov ako ani dôkazmi, ktoré predložil. Skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nie je naplnením zákonného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, reagujúc na viaceré námietky uvedené v dovolaní o tom, že odvolací súd stroho odôvodnil svoje rozhodnutie nad rámec nevyhnutného dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Ako uvádza obhajoba v písomných dôvodoch dovolania, súd stroho konštatoval, že odvolacie námietky obvinený založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho právnymi námietkami sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Taktiež sa nemožno stotožniť s námietkou obvineného, ktorý vidí dovolací dôvod v tom, že v jeho konaní absentuje objektívna a subjektívna stránka trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ - úmysel spôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Fakt, že obvinený použil násilie voči verejnému činiteľovi pri vykonávaní oprávneného a zákonného služobného zákroku, zreteľne dokumentuje naplnenie objektívnej ako aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený Y. K. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkových podstat označených prečinov. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

V týchto súvislostiach dovolací súd uzatvára, že skutkové okolnosti, obsiahnuté v opise skutku rozsudku súdu prvého stupňa, poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, z ktorého bol obvinený Y. K. uznaný za vinného.

Z uvedených dôvodov je zjavné, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. K. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.